

kunde opstaa Tilbøjelighed til uden videre Prøvelser at henhøre Tilfælde af sidstnævnte Art under Lovens Regel.

Paa den anden Side fremgaar det direkte af de i Paragrafen benyttede Udtryk, at Levering anses for sket ved Overgivelse til Fragtfører eller Indladning i Skib, selv om Fragtføreren ikke har paataget sig at føre Godset helt frem til Bestemmelsesstedet. Man løser herved paa den formentlig heldigste Maade den Tvivl, der efter nuværende Retsopfattelse hersker paa dette Punkt i Tilfælde, i hvilke et saakaldt gennemgaaende Konossement eller andet for den hele Transport bindende Modtagelsesbevis, ikke har kunnet eller efter Aftale mellem Parterne ikke har skullet skaffes af Sælgeren.

Det følger af almindelige Retsgrundsetninger, at Sælgeren ved pligtstridig Adfærd under Leveringen, saasom ved at afgive Godset til urigtig Fragtfører, f. Eks. til Befordring ved Skib i Stedet for med Jærnbane, eller ved at afsende før eller efter vedtagen Tid, kan forspilde de for ham gunstige Virkninger af Regelen om, at Levering anses for sket. Da Følgen af saadanne Uregelmæssigheder imidlertid ingenlunde altid og navnlig ikke uden Hensyn til Uregelmæssighedens større eller mindre Betydning i det enkelte Tilfælde er den, at Handlingen mister sin Evne til at overføre Risikoen, har man ikke herom kunnet opstille nogen almindelig Regel.

Endnu skal det ved Omtalen af Udkastets § 10 bemærkes, at det er anset for overflødig at give en til Udtalelsen i den tyske borgerlige Lovbogs § 269, 3die Stykke, svarende udtrykkelig Regel om, at den Omstændighed alene, at Sælgeren har paataget sig at bære Omkostningerne ved Genstandens Forsendelse til et andet Sted, ikke gør dette til Leveringssted. Dette fremgaar nemlig med tilstrækkelig Tydelighed af Indholdet af §§ 63 og 64 om Klausulerne „fragtfrit“ og „cif“.

§ 11.

Ogsaa ved de saakaldte Pladskøb, d. v. s. Køb, der afsluttes mellem Parter, der ere bosatte eller drive Forretning indenfor Grænserne af en Lokaltet, der for den almindelige Opfattelse udgør én Forretningsplads, forekommer det hyppig, at Sælgeren ved Aftalen har paataget sig eller ifølge Handelsbrug er pligtig at besørge Salgsstanden overgivet til Køberen eller henbragt paa et af denne angivet Sted indenfor Pladsens Grænser. Navnlig er det i den almindelige Butikshandel en ret udbredt Sædvane, at Sælgeren selv uden udtrykkelig Aftale har denne Pligt. Da Sælgeren i disse Tilfælde paa Grund af Afstandens forholdsvise Ubetydelighed regelmæssig betjener sig af sine egne Folk og Redskaber til den hele Transport, er det, som udviklet ovenfor ved § 10, det naturligste at lade ham bære Risikoen ved Forsendelsen, selv i Tilfælde, i hvilke han undtagelsesvis hertil benytter en Person, der driver selvstændig Transportvirksomhed paa Pladsen. Denne Regel er ogsaa stemmende med den almindelige Retsopfattelse for saa vidt angaar Køb i Smaat, og omend Opfattelsen for Storhandelens Vedkommende maaske ikke endnu er tilstrækkelig fæstnet i samme Retning er der i hvert Fald ingen som helst Betænkelighed ved positivt at fastslaa Sætningen ogsaa for denne. Den for Regelen givne Begrundelse indeholder vejledende Momenter for Domstolene til Afgørelse af, hvorledes Grænserne for Pladsen i tvivlsomme Tilfælde skulle drages.

Som det vil ses, udtaler § 11 sig ikke om, i hvilke Tilfælde den omhandlede Forsendelsespligt skal antages at paahvile Sælgeren, ligesom Regelen heller ikke efter sit umiddelbare Indhold kommer til Anvendelse i Tilfælde, i hvilke Sælgeren ikke ifølge selve Købet, men alene ved Imødekommenhed overfor Køberens senere Anmodning om Tilsendelse af Varen har paataget sig Forsendelsen.